

KATEDRA ČESKÉHO JAZYKA A LITERATURY
Posudek bakalářské práce

Autor: Diana Muková

Studijní obor: Český jazyk a literatura se zaměřením na vzdělávání; Společenské vědy se zaměřením na vzdělávání

Název práce (česky/anglicky): Charakter a význam nonverbální komunikace žáků na vybraných českých školách
Character and meaning of students' nonverbal communication on the selected Czech schools

Vedoucí práce: PhDr. Lukáš Zábranský, Ph.D.

Oponent práce: PhDr. Jana Bílková, Ph.D.

Hodnoticí kritéria	Hodnocení
Soulad názvu práce s cílem, anotací, obsahem a závěrem	C
Teoretická podkladová koncepce, metodika/metodologie, terminologie	E
Schopnost analýzy excerpovaného materiálu/předmětu výzkumu a následné syntézy, interpretace a argumentace	E
Sekundární literatura, tvůrčí aplikace, schopnost kritického komentáře	E
Struktura práce (výstavba textu, adekvátnost použitých stylistických prostředků), dodržení ortografické a gramatické normy, bibliografický a poznámkový aparát, jednotný způsob citací	C
Výsledný průměr	

Pozn.: Pro hodnocení se používá zavedené vysokoškolské klasifikace, tedy: A,B,C,D,E,F. Pokud diplomant obdrží v jednom (nebo více) z kritérií hodnocení F, pak je celá BP/DP považována za nedostatečnou.

Hodnocení práce – návrh klasifikačního stupně:

Náměty pro obhajobu (formou otázek):

1. Jak byste po provedení výzkumu a analýze dotazníků zhodnotila formulace jednotlivých otázek? Např. k otázce č. 2: Nejde spíše než o to, zda si učitelé nonverbálních projevů všímají, o to, jestli je dokáží interpretovat? A je to opravdu otázka, kterou studenti dokáží zodpovědět? Podobně obtížná je podle mě odpověď na otázky č. 1 a 7.

2. V závěru práce píšete: „Bohužel si (tj. studenti) všímají zejména projevů obličejové (mimika, pohledy), což [...] nejsou zrovna vhodné projevy pro posouzení záměrů komunikátora.“ (s. 36) Vycházíte tedy z předpokladu, že student své pocity primárně maskuje a předstírá jiné?

Další poznámky k práci, kritické připomínky:

Teoretická část je, vzhledem k zaměření výzkumu prezentovaného v praktické části, neadekvátně obecná. Očekávali bychom, že se vzhledem k tématu svého výzkumu autorka zaměří na relevantní otázky školní komunikace, namísto toho čteme velmi obecné a triviální informace o charakteru komunikačního procesu, principu kooperace, formách komunikace a jejich pojetí u různých autorů, což je, vzhledem k cílům bakalářské práce formulovaným v úvodu, nepodstatné. Autorka sama se navíc v jednotlivých pojetích ztrácí. Na s. 12 píše, že ve své práci vychází z definice, kterou uvádí Navarro (2010), podle níž jsou (jak vyplývá z citace) složkou nonverbální komunikace i „*tón, zabarvení a síla hlasu*“, vzápětí ale píše: „*My v této bakalářské práci chápeme paralingvistické prostředky jako součást verbální komunikace (zvukové roviny jazyka), a proto se jí [...] blíže nezabýváme.*“ (s. 13).

Autorka opakuje známá fakta o významu neverbálních prostředků, vzhledem k malému prostoru a neúměrně široce pojatému tématu pak nutně velmi zjednodušuje a zkresluje. Opakuje v literatuře tradované, ale odborně zpochybňované (a vyvrácené) závěry typu Mehrabianova číselného poměru.

Praktická část vychází z analýzy dotazníků předložených gymnaziálním studentům a učitelům. Sama autorka uznává, že počet respondentů z řad učitelů není reprezentativní, nedospívá proto k žádným závěrům. Přesvědčivé závěry ale nevyvozuje ani z dotazníku předloženého studentům. V úvodu praktické části sice svou volbu výzkumné metody zdůvodňuje, a to nedostatky konkurenční metody pozorování, výsledky výzkumu však o správnosti volby dotazníkové metody nepřesvědčují.

Datum a podpis oponenta práce:

22. 5. 2016

PhDr. Jana Bílková, Ph.D.